

References to Sefer Debarim As משה
in Nevi'im Rishonim

1. דברים פרק כז

(ד) וְהָיָה בְעֵבְרְכֶם אֶת הַיְרֵדָן תִּקְיִמוּ אֶת הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם בְּהָר עֵיבֵל וְשָׂדֶה אוֹתָם בְּשִׂיד:

- (ה) וּבְנִיתָ שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִזְבֵּחַ אֲבָנִים לֹא תִּנְיֶה עֲלֵיהֶם בְּרִזָּל:
- (ו) אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ יְדֹן אֶל הַיְרֵד וְהַעֲלִיתָ עָלָיו עֹלֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ:
- (ז) וְזָבַחְתָּ שְׁלָמִים וְאָכַלְתָּ שָׂם וְשִׁמַּחְתָּ לְפָנַי יְדֹן אֶל הַיְרֵד:
- (ח) וְקָטַבְתָּ עַל הָאֲבָנִים אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּאֵר הַיֵּטֵב:

יהושע פרק ח

- (ל) אַז יִבְנֶה יְהוֹשֻׁעַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּהָר עֵיבֵל:
- (לא) כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה עֶבֶד יְדֹן אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל [כְּפִתּוּב בְּסֵפֶר תּוֹרַת מֹשֶׁה] מִזְבֵּחַ אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת אֲשֶׁר לֹא הִנְיָה עָלֵיהֶן בְּרִזָּל וַיַּעֲלוּ עָלָיו עֹלֹת לַיהוָה וַיִּזְבְּחוּ שְׁלָמִים:
- (לב) וַיִּקָּטַב שָׂם עַל הָאֲבָנִים אֶת מִשְׁנֵה תּוֹרַת מֹשֶׁה אֲשֶׁר כָּתַב לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

2. דברים פרק כד:טז

לֹא יִמְתּוּ אָבוֹת עַל בָּנִים וּבָנִים לֹא יִמְתּוּ עַל אָבוֹת אִישׁ בְּחֻטְאוֹ יוֹמָתוֹ:

מלכים ב פרק יד:

וְאֵת בְּנֵי הַמְּפִיִּים לֹא הִמִּית [כְּפִתּוּב בְּסֵפֶר תּוֹרַת מֹשֶׁה] אֲשֶׁר צִוָּה יְדֹן לְאֹמֵר לֹא יִמְתּוּ אָבוֹת עַל בָּנִים וּבָנִים לֹא יִמְתּוּ עַל אָבוֹת כִּי אִם אִישׁ בְּחֻטְאוֹ <יָמוֹת> יוֹמָתוֹ:

3. אברבנאל

ענין הספר הזה ואמתתו הוא שמשנה רבנו אמר הדברים האלה וביאר המצות שנזכרו פה לישראל לצורך פרידתו ורצה הקב"ה אחרי שהשלים לאמרם לישראל שיכתב בספר התורה כל זה כפי מה שאמרו משה ואולי הוסיף בהם הגבורה טעמים ודברים בזמן הכתיבה.

4. בבלי מגילה לא:

בתעניות ברכות וקללות ואין מפסיקין בקללות. מנא הני מילי? אמר רב חייה בר גמדה אמר רבי אסי: דאמר קרא (משלי ג') מוסר ה' בני אל תמאס. ריש לקיש אמר: לפי שאין אומרים ברכה על הפורענות. אלא היכי עביד? תנא: כשהוא מתחיל - מתחיל בפסוק שלפניהם, וכשהוא מסיים - מסיים בפסוק שלאחריהן. אמר אביי: לא שנו אלא בקללות שבתורת כהנים, אבל קללות שבמשנה תורה - פוסק. מאי טעמא? הללו - בלשון רבים אמורות, ומשה מפי הגבורה אמרן. והללו - בלשון יחיד אמורות, ומשה מפי עצמו אמרן.

ON FAST DAYS [THE PORTION OF] BLESSINGS AND CURSES IS READ, AND THERE MUST BE NO BREAK IN [THE READING OF] THE CURSES. Whence is this rule derived? — R. Hiyya b. Gamda replied in the name of R. Assi: Because Scripture says, My son, despise not the chastening of the Lord. Resh Lakish said: It is because a blessing should not be said for chastisement. How then is the reader to do? A Tanna taught: He commences his reading with a verse before them and concludes it with a verse after them. Said Abaye: This rule was laid down only for the curses in Leviticus, but in the curses in Deuteronomy a break may be made. What is the reason? — In the former Israel are addressed in the plural number and Moses uttered them on behalf of the Almighty; in the latter Israel are addressed in the singular, and Moses uttered them in his own name.